

तं कृपामृदुरवेक्ष्य भार्गवं राघवः खलितवीर्य्य सर्गः ११
मात्मनि । खञ्जसंहितममोघमाशुगं व्याजहार
हरसुनुसन्निभः ॥८२॥ न प्रहर्तुमलमस्मि निर्दयं विप्र
इत्यभिभवत्यपि त्वयि । शंस किं गतिमनेन पत्रिणा
हन्मिलोकमथ ते मखार्जितं ॥ ८३ ॥ प्रत्युवाच तमृ
षिर्नतत्त्वतस्त्वां न वेद्मि पुरुषं पुरातनं । गां गतस्य
तव धामवैष्णवं कोपितो ह्यसि मया दिदृक्षुणा ॥ ८४ ॥

तमिति । कृपया मृदुः कोमलो राघवस्तं भार्गवं आत्मनि
खस्मिन् खलितो रुद्धो विक्रमः पराक्रमो यस्य तच्च पुनः संहित
मारोपितममोघं स्वं स्वीयमाशुगं वाणं चावेक्ष्य दृष्ट्वा व्याजहा
रोक्तवान् किं० राघं हरसूनुः कार्तिकेयस्तस्य सन्निभस्तुल्यः ॥ ८२ ॥
नेति अहं विप्रो ब्राह्मण इति हेतो रभिभवति पराभवं कुर्वत्य
पि त्वयि निर्दयं यथा तथा प्रहर्तुं प्रहारं कर्तुमलं पर्याप्तो
नास्मि किं तु अनेन पत्रिणा वाणेन ते तव गतिं गमनं हन्मि ना
शयामि अथ पचान्तरे मखैर्यज्ञै रर्जितं सम्पादितं लोकं स्वर्गं
हन्मि त्वं शंस वद ॥ ८३ ॥ प्रतीति । ऋषिर्जामदग्न्यस्तं रामं
प्रत्युवाच अहं त्वां तत्त्वतः स्वरूपतः पुरातनं पुरुषं विष्णुं
न वेद्मि इति न किंतु वेद्मोऽव ह्निष्ये गां पृथिवीं गतस्य प्राप्तस्य
तव वैष्णवं विष्णुसम्बन्धि धाम तेजो दिदृक्षुणा द्रष्टुमिच्छता
मया त्वं कोपितो सि ॥ ८४ ॥